

landen en een oplossing voor de handelsbetrekkingen met de betrokken ontwikkelingslanden.

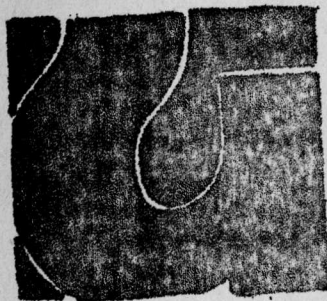
Ziende, in mei van dit jaar (1971, red.), dat de uitbreiding van de EEG, geheel volgens het gezegde: "driemaal is scheepsrecht", deze keer lukte, meende ik dat er een caesuur in mijn werkzaamheden op B.Z. kwam, die mij de gelegenheid gaf naar iets anders over te stappen. De overstap naar de contemporaine geschiedenis trok mij aan, uit hoofde van mijn oude liefde voor deze periode, het toepassen van nieuwe technieken en methoden bij de studie en analyse van de contemporaine geschiedenis, de eigen historiografische vraagstelling, en omdat de meer theoretische benadering een gelukkig compliment vormt met mijn recente bezigheden op B.Z.

Tenslotte dient nog vermeld te worden, dat ik o.l.v. de Utrechtse hoogleraren Boogman en Van Tijn werk aan een proefschrift over de economische- en sociale aspecten van de Franse Revolutie, gecentreerd rond de controverse tussen Schoult c.s. en Cobban met medestanders. Hoe ik later de per 1 oktober (1971, red.) begonnen periode zal etiketteren, laat zich nu nog niet aanzien. Ik hoop op een prettig contact met alle geledingen in ons Instituut, waaraan de gespannenheid van een verschil in visie niets behoeft af te doen. De botsende vuurstenen slaan een vonk, niet de kiezels in een grindweg waar slechts over gelopen wordt.

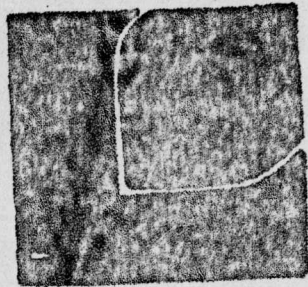
DE STUDIE DER GESCHIEDENIS EN HET FRANS

Nadat Prof. Kossmann op een college in het kader van de cyclus "Utopie en werkelijkheid in de geschiedenis" op 16-2-1972 ongemeen fel had gereageerd op een artikel van Dr. P.C. Paardekoper in het NRC/Handelsblad van 1-2-1972, waarin de kennis van de Franse taal voor de studie der geschiedenis niet functioneel werd geacht, kon men in het NRC/Handelsblad van 21-2-1972 de volgende ingezonden brief onder het hoofde "Frans en latere wetenschapsbeoefening" en ondertekend door een zekere F.H. Kossmann (?) te Groningen aantreffen:

"Door tegen een opvatting te strijden geeft men haar soms een betekenis die zij niet behoort te bezitten. Het artikel van Dr. P.C. Paardekoper in NRC Handelsblad van 1 februari is op het punt waarop ik het beoordelen kan, zonder betekenis en geen bestrijding waard. Hij berekent dat voor de universitaire studie in de geschiedenis kennis van het Frans niet nodig is. Dit is natuurlijk onzin. Er kan ook voor dr. Paardekoper, als hij even nadenkt, geen enkele twijfel aan bestaan dat studie van de Europese geschiedenis in de breedste zin van het woord zonder kennis van het Frans onmogelijk is. Zelfs voor de studie van de Nederlandse geschiedenis is zij een absoluut vereiste. Zoveel van het bronnenmateriaal is in het Frans gesteld dat daarom alleen al door iemand die het Frans niet beheerst, geen historisch onderzoek, hoe simpel ook, gedaan kan worden. Dr. Paardekoper weet dat uiteraard best; juist hij is er zich, als ik hem goed begrijp, bijvoorbeeld pijnlijk van bewust dat de geschiedenis van België en van de Vlaamse kwestie ontoegankelijk is voor een student die geen Frans kan lezen. Maar wat voor duivel heeft hem dan verleid tot het schrijven van zulke flauwiteiten?"

it het rijke historische

even . . .

